

HÚSVÉT 3.VASÁRNAPJA

A év

1 – 4 oldal

Olv.: ApCsel 2,14.22-28 – 1Pét 1,17-21 – Lk 24,13-35

Az emmauszi tanítványok

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket ezen a szép virágbontó őszen! Köszönöm, hogy ebben a csúnya időben is eljöttek és

***együtt tervezhetjük utunkat, együtt az Istennel és egymással.
Nagyon fontos ez a program mindegyikünk számára.
Nézzünk önmagunkba és tájoljuk be az életünket.***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A hitünk megfogyatkozott!

Pál apostol, amikor a keresztény ember életútjáról elmélkedik, akkor ezzel a fogalommal jelöli meg ezt az utat:

A hitben élünk, mert testben járunk az úton.

Húsvéti történetünkkel kapcsolatosan ismételtelen előkerül **a hit kérdése**. Gondoljunk Péter és János apostolok futására a sírhoz. Péterrel kapcsolatosan azt hallottuk, hogy hitében bizonytalan lehetett, mert csak nézett. János a történet mögé látott. János megértette, hogy Jézus mit is tanított nekik és hitt. Az apostoloknak, akik bezárkóztak és ennek a két apostolnak, akik húsvét vasárnap - tehát nyomban - útra keltek, hogy hazamenjenek, a hitükkel volt gondjuk.

Ez a történet lehetőséget ad arra, hogy elgondolkodjunk, hogyan is néz ki ez a mi utunk, Jeruzsálemből Emmauszba? Jeruzsálemből, a nagyvárosból, a nagy történetek helyszínéről Emmauszba. Vissza oda, ahonnan ez a két apostol származott. Emmausz csodálatos hely volt. Makkabeus Júdas itt aratta nagy győzelmét, ami a zsidók történetében egyik legfontosabb esemény. De ez a két apostol nem ebbe a dicsőséges Emmauszba igyekezett.

Gondolatban vizsgáljuk ennek a két embernek szerepét, érzéseit, gondolkodását, szándékát, mert a mi utunk is itt Európában mindenképpen, - sajnos az európai kereszténység útja is – Jeruzsálemből Emmauszba vezető út. Mindennek az az oka, hogy

***megfogyatkozott a hitünk és leszűkültünk
egy nagyon mindennapi emberi életkeretbe.
Az a fajta öröm, az a fajta lelkiület,
amely a hit ajándéka, mintha elfogyott volna.***

A két tanítvány Jeruzsálemből Emmauszba megy.

Jeruzsálem a nagyváros, a királyok városa. Jeruzsálem az ősi hagyományok városa, ahol a nagy istentiszteletek folynak, ahová minden évben legalább egyszer minden felnőtt zsidó férfinak illet elzarándokolni, de minimum életében egyszer, hogy valamit megsejtsen ennek a

városnak az atmoszférájából, a hagyományokból, amik éltetik őket. Milyen fontos ez. Ez a város az, amely a messiási jövődölésektől volt hangos. Ebbe a városba vonul be Jézus, ebben a városban van az utolsó vacsora terme. Ebben a városban van a Golgota. Ebben a városban támadt fel Jézus.

Ebből a városból megy ez a két tanítvány **Emmauszba, egy pici helyre**, mennek vissza, oda ahonnan elindultak. Mennek vissza a maguk világába. Mindent föladtak, úgy tűnik legalább is a beszélgetésből. Úgy gondolják, biztos a mindennapok világa. Az embernek ennyi adatik meg ezen a földön, hogy valahol megvethesse a lábát. Legyen mit ennie, legyen hol lakjon. Mit akar ennél többet az ember? Lehangelő út és lehangelő gondolkodás. **Ez a zuhanó lelkek útja!** Ez a két apostol valójában nem Jeruzsálemből Emmauszba megy, hanem lezuhan Emmauszba, egy másik, nagyon emberarcú világba, ahol nincs helye az Isten gondolatainak.

Ahol nincs szó isteni tervek megvalósításáról.

Ahol nincs szó arról, hogy az ember a maga egyéni érdekei fölé emelkedjen és küldetéstudattal élje a mindennapjait, hogy az életének egy magasabb minőséget teremtsen.

Ó, nem! Elég a földközelen lenni és enni meg lakni valahol.

Ma ki foglalkozik itt a lélek felől értendő minőségi élettel?

Gondoljunk el azon, mi van ma Európában, mi van ma itt Magyarországon. Nem a mi isteni városunkból megyünk a mi kis világunkba? Nem pontosan erről van szó, hogy mind az, amit az Isten jelentett nekünk, távoli lett? Isten kihívása, Isten felszólítása mintha felülmúlná az erőinket. Nem kockáztatunk. Ki foglalkozik itt egy minőségi élettel? A minőségi élet a lélek felől értendő egyértelműen. Nem! Éljük a magunk kis életét nyugalomban, békességben, lehetőleg elszigetelődve mindenkitől. **Az életutunk!** Idegenné vált számunkra a tanítás. Minden isteni tanítást megkérdőjelezünk, és különböző kikiáltókra figyelünk, cirkuszi mutatványokat csodálunk.

A napokban mondta egy televíziós ember: „Ez kell az embereknek. Ezért vannak ilyen műsorok.” Nem igaz! Az kell az embereknek, amit adnak nekik. Egyszer csak az emberek rájönnek arra, hogy mire van szükségük. Egyszer csak föltámad az éhség a lelkükben a többre, a jobbra, a szebbre.

Idegenné vált a liturgiánk. Idegenné váltak a vallásos szokások.

Mintha szégyellnénk ezeket.

Megyünk és éljük a magunk életét elszigetelten.

Valamiképpen eltávolodva mindenkitől, aki bármilyen értelemben kiszólíthat bennünket a mindennapi életünkből, kényelmünkből.

Megdöbbenő, hogy ez a két apostol nem ismeri föl Jézust.

Természetes, ahogy ezt olvassuk és halljuk. Már tudjuk, mi lesz a következő mondat ebben az evangéliumi történetben. De gondoljunk el azon is,

micsoda tragédia, amikor az ember számára idegenné lesz az Isten.

Talán bele se tudunk gondolni. Azon is érdemes elgondolkodni, hogy miért lett idegenné Isten az emberek számára? Mert egyszerűen csalódtak. Mert egyszerűen nem úgy történtek az események, ahogy azt ők elgondolták. Mert az Isten az ő képükre és hasonlóságukra formált isten volt. Mint ahogy a mi esetünkben van. Idegen az Isten számunkra, mert azt gondoljuk,

hogyan az Istennek olyan az arca, hogy teljesíti azt, amit kérünk tőle. Ha teljesíti, akkor jó Isten. Ha nem úgy történik minden, ahogy azt mi elgondoltuk, elképzeltük, elterveztük, idegenné lesz az Isten, mert az Isten igazodjon hozzánk és nem fordítva.

Meghökkentő, ahogy Jézus rávezeti a két tanítványt az igazságra.

Azt hallottuk, hogy Jézus magyarázott nekik. Megmagyarázta mindazt, ami az Írásokban írva van. Ismerték ők ezeket az Írásokat. Sokszor hallották ezeket Jézustól. De most, amikor újra kifejtette nekik ezeket az igazságokat, akkor

***rádöbbszentek arra, hogy ezek az igazságok a normák.
Ezek az igazságok azok, amelyekhez igazodni kell.
Ez által ismerték föl Jézust, a tanítás révén.***

A mi utunk Jeruzsálemből Emmausz felé *akkor változik egy örömtűté, - ez még csak egy közbülső állomás, - amikor rácsodálkozunk azokra az igazságokra, amelyek örök érvényű igazságok. Ezek azok a normák, amik 2000 esztendeje a gondolkodásunkat meghatározzák. Az az ember, aki ezekhez a normákhoz igazodik, normakövető, én szívesen mondom azt, hogy normális. Aki ezeket az igazságokat nem fogadja el, az a maga útját járja, önfejű, öntörvényű. Ezek az emberek azok, akik tönkre teszik az életet, tönkre teszik a közösségeket, tönkre teszik a nemzetek életét is. Öntörvényű emberek. Abnormális életet élő emberek. Egy normájuk van, a saját hasznuk, a saját elgondolásuk. Jézus fölfedi az igazságot.*

Ha mi a Jeruzsálemből Emmausz felé vezető utunkon egy pillanatra megállnánk...

***Az a célja a vasárnapoknak, az a célja annak,
hogy kezünkbe vesszük a Bibliát és olvassuk, az a célja a hitoktatásnak,
hogy az ember megismerje azokat a normákat, amelyekhez igazodni kell.***

Amikor megérkeznek Emmauszba, akkor fölnyílik a szemük. Megismerik Jézust. Ettől a pillanattól kezdve kiderül az, hogy Jézus az a valaki, aki megtöri a kenyeret. Jézus az a valaki, aki megosztja az életét velünk. Eddig is ezt tette, csak most világosodik meg a számukra, hogy ez az élet igazsága.

A mai vasárnapon ezt az utat érdemes végig gondolni.

Ez a Jeruzsálemből Emmauszba vezető út. Ez a vereség útja. Ez az út a csalódott emberek útja. Ez a kiábrándult emberek útja. Az európai ember és az európai keresztény ember is ezen az úton jár, mert ezekhez az igazságokhoz nem akar igazodni.

Ezek az igazságok kiemelnek a magunk világából bennünket.
Ezek az igazságok küldetéstudatot formálnak.
Ezek az igazságok elküldenek bennünket az emberekhez,
mert az Isten az emberről mindig mint közösségben élő lényről gondolkodik.
Isten minden igazsága a közösségnek szól.
Az egyes emberekhez mindig csak azért szól az Isten,
hogy neki feladatot adjon a közösség szolgálatára, a közösség építésére,
mert az ember csak közösségben, az egymással való kapcsolatban bontakozhat ki,
amelyhez kell ez az emelkedett gondolkodásmód,
amikor az ember megszabadul önző, kicsinyes gondolataitól
és eljut odáig, hogy életének értelme az ember szolgálatában áll.

Legyen az férj, feleség, szülő, gyerekek kapcsolata. Nagycsalád tagjainak egymással való kapcsolata. Vasárnap beszéltem a kötelékről, mit jelent ez, mennyire fontos ez. Ez a kapcsolat szélesebb körben: lakóközösségben élők kapcsolatáról legyen szó, a nemzetről legyen szó.

Az egész emberiség ügye ezen fordul meg.

Kedves Testvérek!

Forduljunk vissza.

Ezek az apostolok is, amikor kinyílt a szemük, akkor azonnal visszafordultak Jeruzsálembe. Rádöbbsentek arra, hogy ott van dolguk, ott van helyük, ott van feladatuk. El kell gondolkodnunk azon, hogy kik mellé állunk oda, mert megyünk az úton. A legtöbb ember Emmausz felé tart. Oda tudunk-e ezek mellé a csalódott emberek mellé állni, ezek mellé a kiábrándult emberek mellé állni?

Ez az élet igazsága, hogy oda kell állni és kísérni kell azokat az embereket, akik szomorúak, akik csalódottak, akik összetörtek.

Ezeket az embereket le kell ültetni egy asztalhoz, ahol helyük van.

Ezeknek az embereknek meg kell törni a kenyeret.

Ezekben a gesztusokban van az életünk értelme.

Ez az evangélium. E felé fordítja a figyelmünket.

Mi ezt jól ismerjük. Sokszor hallottuk.

Vége a következtetéseket is vonjuk le a magunk számára!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Azt a kegyelmet kérjük Istentől, hogy ismerjük föl őt, milyen fontos ő nekünk. Idegenné lett Isten a számunkra, mert az ő szava, az ő igazsága, az ő törvényei nem számítanak nekünk. Nem arról van szó, hogy az ember az Isten törvényei szerint mindig, minden helyzetben, minden körülmények között cselekedni, élni tud, de az vezet. Ha ezt a vezetést elvetjük, akkor az Isten idegen lett a számunkra. Az európai kereszténységnek ez a tragédiája.

Legyen az Isten újra a mi Istenünk. Ha a törvényeivel már ilyen hadilábon állunk, akkor van egy mód még arra, hogy Isten a mi Istenünk legyen. Ez egyszerűsíti is a dolgot, csak a javainkat kell megosztani másokkal, a szegényekkel. Már is az Isten a miénk lesz. Ilyen egyszerű. Ha ezt az ember teszi, teszi, egyszer csak nagyon közel érzi magához az Istent. Jézus mondta, hogy a kicsinyekben, a szegényekben velem találkozhattok. Legyen újra közeli az Isten. Ha a törvényeit fanyalogva nézzük és fogadjuk, akkor tegyük meg az Istennel való kapcsolatunkat úgy, hogy a javainkat elosztjuk. Olcsó, higgyék el. A szeretet ráadásul eltakar sok mindent. Már egyenesben is vagyunk.

+ Á L D Á S +